

Крахът на Запада или „отмъщението” на Соломон

Март Атанасов

1 март 2022

Запитан веднъж защо Троичният социален ред не се е получил, Рудолф Щайнер отговаря: „Защото не всички бяха инкарнирани”. И пояснява, че заради това, че душите на платониците видели какво се е случило с техния учител, прероденият като Карл Шрьоер¹ Платон – как *той не можал да намери подходящо земно тяло*, срещата между тях и аристотелиците, запланувана в края на 19. в., не се състояла. Става въпрос за съвместната им инкарнация, която се отложила за края на 20. в.

Това съобщава в една своя лекция², изнесена през 1955 г., близкият ученик на Рудолф Щайнер Йоханес Валтер Щайн. Става въпрос за предложения от Щайнер след Първата световна война, но останал неосъществен, Троичен социален ред, изискващ функционирането на трите основни сфери на обществения живот – духовна, политическа и икономическа, напълно разделени една от друга. Липсващите за неговата реализация са въпросните хора от платоническото течение, предвождани някога от Аланус аб Инсулис, Бернардус Силвестрис и други членове на Цистерцианския орден на Католическата църква в Шартр, Франция, през 12. в. Оттогава те не са се прераждали на Земята, отстъпвайки окончателно ролята на водещи на аристотелиците.

Това, което „се е случило с Шрьоер”, е, че той, колкото и удивително да звучи, не е на интелектуалното ниво на своята епоха и прави

¹ Карл Юлиус Шрьоер (1825 – 1900), роден в Братислава, австрийски лингвист и литературен критик. Преподавател на Рудолф Щайнер в Политехническият университет във Виена

² Charles Lawrie, “For the Conscience of Europe”, The Golden Blade, UK, 1991, стр. 68-69. Виж приложението накрая.

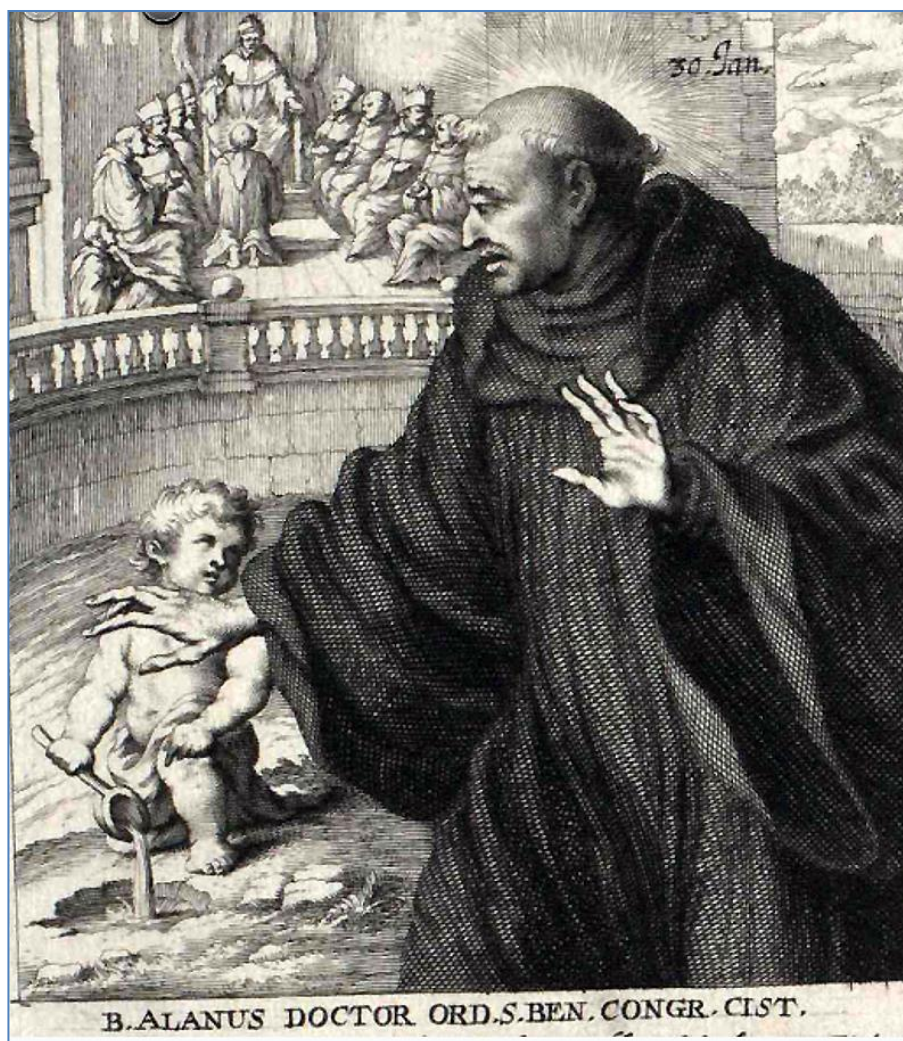
нещо, което, Щайнер в своята автобиография нарича „отдръпване от интелектуалността“. Това се дължи именно на ненамирането на подходящо физическо тяло, което да осигури възможността за това, което от своя страна отказва всички останали платоници да се инкарнират след него в края на 19. в. или началото на 20-и. Това повдига въпроса: как е възможно Рудолф Щайнер и неговите последователи да са намерили подходящи тела за своята инкарнация, а те – не?

Платоници и аристотелици

Характерна черта на платоническото течение е, че то има повече опит в посвещението в древните мистерии – за разлика от аристотелическото, което е по-скоро светско и към което принадлежат Щайнер и неговите близки ученици през 20. век. През късното Средновековие част от него взима участие в Цистерцианския орден на Католическата църква, независимо че то „идва пряко от *еретическите движения*³ на първите столетия на Християнството. Тези души бяха подбуждани още от това, което живееше в древния гръцки платонизъм. Те бяха подбуждани така, че когато чрез преданията от древните времена настъпваше вътрешен душевен пролом, винаги можеха да виждат слизането и действието на Христос на Земята под въздействието на едно, макар и слабо, но все пак съществуващо вдъхновение. Това беше платоническото течение“.⁴

³ Те са в общ поток с манихеите (богомили, катарии и др.)

⁴ Щайнер, Р., Събр. съч. 240, лекцията от 18 юли 1924 г.

Аланус аб Инсулис, ренесансово изображение. Сякаш, подпирайки с ръка главата на едно очарователно, коленичило голо момченце, което мило го гледа с очи, той сочи със средния си пръст настрани – масонски портретен жест от древността

За тази група платоници Щайнер започва да говори в края на живота си, когато, сякаш усещайки наближаващата си смърт, както и тази на антропософската си Школа за духовна наука, от предвидените три класа, на които се реализира само първият, започва да гледа с надежда към бъдещето. Там той вижда евентуалната нова среща с тях и започва да подготвя на близките си последователи за нея. В няколко свои лекции говори за това, което трябва да произлезе от нея – едно ново и одухотворено в края на 20. в. външно общество в рамките на, както би трябвало да стане този път, един нововъдворен Троичен социален ред.

Щайнер говори за този момент, наричайки го „духовно обновление, което да издигне интелекта нагоре в духовния свят”⁵, но доуточнява, че ако не се получи, тогава *„земната цивилизация ще навлезе окончателно в упадък, признаците за който още днес са така силно видими”*.⁶ Това трябва да бъде и кулминационният момент на „възможно най-голямото разпространение на антропософското движение”, но което е важното, пропускано от антропософите днес – осъществено с помощта на инкарнираните платоници.

В тази връзка Щайнер уточнява, че появата в края на 20. в. не е неминуема, а зависи от редица обстоятелства, на първо място от които са самите хора на Земята, или от „свободната воля на хората ... за повторно одухотворение на културата през 20. век”⁷. Нещата зависят преди всичко от тях и общото състояние на светската западна цивилизация, за което Щайнер казва в лекцията си от 18 юли 1924 г.:

„Ако цивилизацията не изпадне в абсолютен упадък преди края на 20. век, платониците от Шартр и аристотелиците, които ще се появят по-късно⁸, трябва да работят заедно. Онова, което днес свети като през едни малки пролуки, за в бъдеще трябва да стане едно цяло чрез връзката на ръководителите от Шартр и водещите духове на схоластиката (аристотелиците – бел. моя), когато в края на 20. век се установи духовното възраждане, издигащо интелектуализма към духа. Но за да се случи това, хората не трябва да проиграват шансовете си. Всичко днес зависи от свободната воля на хората и от това дали двете групи ще са в състояние да слязат, за да може културата през 20. век отново да се одухотвори”.

Така тази важна „кулминационна” среща може да се осъществи не само при наличието на желание от страна на аристотелиците и платониците, но и от тази на хората от обществото като цяло да одухотворят своя интелект с антропософията. Едва тогава платоническият поток може да стъпи на Земята, повеждайки ги

⁵ Пак там

⁶ Щайнер, Р., Събр. съч. 238, лекцията от 16 септември 1924 г.

⁷ Щайнер, Р., Събр. съч. 240, лекцията от 18 юли 1924 г.

⁸ Това означава, че ще се инкарнират след тях, по причини, за които ще стане въпрос по-нататък

напред към мечтаната от вече 150 години Нова духовна епоха. В противен случай Старата епоха ще продължи по инерция, изпадайки в абсолютен (технологичен) упадък.

Ако платоническата група се инкарнира, своят най-висш смисъл, както казва Щайнер, ще придобие и самата антропософия и над цялото антропософско общество ще се разпростре атмосфера *„на постоянен и дръзновен напредък в смисъла на Михаил“*⁹.

Двата вида тела

И във всичко това е замесен въпросният телесен фактор, от който тръгна нашето разглеждане. За него се отнасят и следните думи на Валтер Щайн от същата лекция:

„В края на века инкарнирането ще бъде по-лесно, защото ще бъде налице аристотелическа дарба за формиране на физическо тяло и платоническа воля за неговото обитаване. Това е значението на изпратените по света от Христос двойки ученици, защото, както казва Щайнер: „Хората ще станат по-несебични, така че ще създават тела за използване от другите“. Ние, също така, ще носим кармата на другите. Не забравяйте, че Аполон е ваятелят на пластичната форма (аристотелическият поток), а хармоничната музика на дионисиевата воля (платоническият поток) прониква тази форма“.

От това става ясно, че ако платониците поискат да се инкарнират в края на 20. в., те трябва да направят това не в собствения си тип тела, какъвто явно има, а в различен или чужд – това е коренно различният „горен“, или „интелектуален“ тип тяло на аристотелиците, обясняващо времето на по-късното им инкарниране след преотстъпването му на други. Време е необходимо и за намеране на друго, подобно. В противен случай платониците отново ще се изправят пред същата ситуация като в края на 19. в. – да не могат да се инкарнират.

От това става ясно, че собствените тела на платониците, а от тук и тези на другите „еретици“ – манихеите, не са като тези на аристотелиците. В противен случай нямаше да има проблеми. Това

⁹ Щайнер, Р., Събр. Съч. 237, лекцията от 3 август 1924 г.

отговаря на логичния въпрос, а именно – защо Щайнер е успял да намери подходящо физическо тяло за своята инкарнация в края на 19. в., и то дори такова с естествена ясновидска надареност, позволила да получи посвещение в розенкройцерските мистерии, а учителят му Платон-Шрьоер – не. С какво той е по-долен от него? Явно с нищо, а дори напротив – опитът му, който е емблематичен за посвещението в Елевзинските мистерии, би трябвало да му дава предимство. Такова обаче в живота си като Шрьоер няма. Той не се ражда с естествено ясновиждане, нито придобива такова, нито получава посвещение в розенкройцерските мистерии, нито дори научава за тях. Нещо повече – в края на живота му неговото съзнание вместо да се просветли, се губи и помътнява болестно. Затова трябва да бъде винено не друго, а негодното му физическо тяло.

„Платоническата” глава на Шрьоер не може да се справи с интелектуализма на своята епоха, водещо до неговия „провал”. Това Щайнер нарича „отдръпване от интелектуалността”. Вместо на чистата интелектуалност, на която е посветена книгата му „Философия на свободата”, тя продължава да разчита на нещо от миналото, което ѝ е присъщо – на излъчващото се от долната третина на тялото и обикновено считано за женска способност – *интуицията*! Затова в автобиографията си Щайнер казва за Шрьоер, че не учел на никакъв систематизъм, а идеите му били развити на „*основата на определени интуиции*”¹⁰! В „Загадката на човека” той казва също, че през Шрьоер е говорил духът под формата на родено от Божествени интуиции самотно творчество.

Всичко това показва платоническата „нужда” от аристотелически тела. Това са аполоновите тела, за които Щайн говори по-горе. „Дионисиева” е воля на платониците за тяхното обладаване. Волята, която е отличителното качество на дионисиевия, или платоническия поток, облягащ се на долната третина на тялото. Главата на подобно тяло притежава качества, различни от аполоновите, довело в крайна сметка до невъзможността за проникването с интелектуалния елемент на епохата в края на 19. в.

¹⁰ Пак там

Противоположността „Аполон – Дионис“

Всичко това, разбира се, звучи изненадващо за тези, които смятат, че физическата телесност е една и съща при всички хора. Това явно не е така. Открай време в хода на човешкото развитие действат два фактора – аполоновият и дионисиевият, единият от които повече развива телесното, което става повече на север, а другият – душевното, на юг. Първият сочи към „пътят навън“, характерен за древните северни мистерии, а другият – „пътят навътре“ на южните, дионисиеви мистерии.

„Външността“, или аполоновото течение, намира своя завършек в най-високоразвятия орган от човешкия организъм – главният мозък, и *специалният негов орган*, с който народите от Петата Северозападноевропейска културна епоха се снабдяват по Божието благоволение през 15. в. Известни са лекциите на Р. Щайнер, в които той говори за получаването му и предаването му после по наследствена линия.

Народите на противоположния, „южен“ полюс, независимо от преселническите вълни от север-североизток, запазват чертите на южната телесност и свързания с нея традиционно по-духовен манталитет. Те носят влиянията от теократичното източно минало и фактора „почва“:

„Там (в Азия – бел. моя.) човекът не приема просто така, както е сега при нас, веществата от обкръжението си, там той не вдишва така несъзнателно като нас обкръжаващия го въздух — там той приема всичко това, което предизвиква обмяната на веществата в него, с първична, елементарна сила. Той живее в това, което приема в себе си чрез обмяната на веществата. И ние можем да кажем: това, което тогава продължава да живее в човека въз основа на обмяната на веществата, това, което става в него възприятие, мисъл, е точно един естествен израз на неговата същност въз основа на връзката на веществообмяната с обкръжението на човека — така, както цветовете и плодовете, които виждаме на дървото, непосредствено отразяват връзката с обкръжението, с *околната среда*; дървото отразява в своите

цветове, в своя плод това, което в неговото обкръжение живее климатично съгласно веществата и субстанциите”.¹¹

Така дори самата почва, както и географията като цяло, обуславя двата вида телесност – платоническата и аристотелическата. Налице е дори подпочвена обусловеност – от излъчващите се от вътрешността на Земята сили на гравитацията, които са по-силни на юг, и тези на земно-космическия магнетизъм, по-силни на север. Първите определят образуването и функционирането на крачно-метаболитната, долна половина на тялото и свързания с нея душевен полюс „воля”, а вторите – горната му половина и душевния полюс „мислене”. Последните стават видими в северните сияния, докато първите са напълно невидими, но за сметка на това по-силни.

Противоположността „Каин – Авел”

С всичко това е свързан проблемът „Каин – Авел”. Както е известно, Каин е призван, донякъде принудително, да се занимае, опознае и овладее със собствени усилия външния, физически свят. Подход, който е изключен за Авел. За целта Каин е изолиран от пряк достъп до духовния свят, символизирано от отхвърлянето на неговата жертва от Бог Яхве, и в съприкосновението си само с физическия започва да развива своя личен (в днешния смисъл на думата) ум. Макар и не един и същ, този път е успореден на пътя на Северните мистерии и затова, както ще видим, и двата завършват на едно и също място.

Обратен е пътят Авел, който е благословен от Бог и наречен от Рудолф Щайнер „свещенически”. Неговата цел, след аскетичното отделяне от изкушенията на външния свят, е придобиването на откровения от духовния свят по характерния за древността мистериен начин.

Разликите между Авел и Каин опират и до физическото и в крайна сметка до това, което има „полов” характер, пояснено по следния начин:

¹¹ Щайнер, Р., Събр. съч. 334, лекцията от 6 май 1920 г.

„Човекът е едновременно мъж и жена не само физически, но и духовно. Той е получаващият инспирации дух и едновременно преработващият инспирациите интелект.¹² Тези две функции сега се разделят – в мъжкото и женското начало виждаме само един символ, принципът на инспирацията бе прехвърлен на онези, които заемат гледната точка на Авел, които останаха пастири и *жреци, свещеници*. Инспирационният принцип не бе прехвърлен към другите. Те посветиха себе си на *светските неща*, на науката и изкуствата и се ограничиха главно до земната дейтелност”.¹³

Авел е този, при когото е застъпен повече женският принцип:

„Авел означава същото, каквото на гръцки е пневма – „дух”, а ако погледнем на това от гледна точка на половете, то се разкрива с подчертано *женски* характер. Каин, от друга страна, буквално означава „*мъжкото*“, така че в Каин и Авел имаме противопоставяне на мъжкия и женския принцип – все още на едно неорганично ниво”.¹⁴

На органично ниво противопоставянето се изразява и реализира в две посоки: в мъжкия характер на *мозъчната* структура и в „*по-дълбоката природа на женското начало*”:

„Докато човекът все още бе мъжко-женски, не бе възможно отделянето на духовната мъдрост от научното познание. Едва след окончателното разделяне на двата пола, едва след като човечеството беше разделено на полове, мозъкът на човека можа да бъде доведен до онзи функционален връх. *Мозъкът стана мъжки; по-дълбоката природа – женското начало*”.¹⁵

Това разграничение между телесната природа на двете течения показва, че Каин еволюира по-скоро в посоката на „мозъчно-

¹² Ако заменим способността за получаване на инспирации, която е мистерийна, с такава за получаване на интуиции, които по-късно се обработват интелектуално, аргументират се и се представят в логичен вид, ще получим **съвремения метод за духовно изследване**, с който може да борави всеки духовен изследовател, писател, поет и учен

¹³ Щайнер, Р., Събр. съч. 93, лекцията от 10 юни 1904 г.

¹⁴ Пак там

¹⁵ Пак там

мъжкото”, а Авел – в тази на „подмозъчно-женското”. Единият е отговорен за усъвършенстването на мозъка в целия ход на човешкото развитие, а вторият – за подглавната природа, свързана със системите за размножение, метаболизма и крайниците. На тази основа се появяват и душевните разлики, при Авел представляващи *„женската активна интуиция*, заради която той не е в състояние да възприема неща от външния свят, които да бъдат асимилирани. Той възприема Божественото, което протича през него и се влива в неговата интуитивност”.¹⁶ Мъжката мъдрост на Каин „не е способна да достигне до интуицията. Тя се ограничава с градежи и работа. С камъни тя издига сгради, от метал прави машини”.¹⁷

Половите разлики се проявяват и във външния вид. Макар и двата рода да се прераждат като мъже и жени, като цяло авелитите са по-красивите, а другите – по-умни интелектуално. Едните са повече склонни към изкуство, другите – към естествена наука.

В древното теократично общество до края на Третата Следатлантска културна епоха потокът на Авел доминира над другия благодарение на духовните си качества и неразвения все още мозък. Той изцяло определя, даже по един имперски начин, обществения живот, вкл. и строежа на пирамидите, които не са дело на Каин. Неговото време започва бавно с възхода на Четвъртата Гръцко-Римска културна епоха, когато политическият елемент започва да се еманципира от духовния. Тогава „царството” на Авел, което включва областите, обграждащи източната част на Средиземно море, започва да упада, сигнализирано от завземането на Троя. Древна Тракия също е част от това „женско” царство, което обяснява упадъка оттогава до днес.

Възходът на политическия елемент става по времето на Древна Гърция и особено по това на Рим. Но дори и тогава принципът на Авел в лицето на древните мистерии продължава да играе изключително голяма роля. Той съвсем не е отстъпил, за което свидетелстват писмените извори, според които едва ли не всички по-важни обществени решения се взимат след консултации с оракулите на мистериите или със сибилските книги, както е в Рим. Многобройните архитектурни останки от това време са предимно с

¹⁶ Пак там, лекцията от 23 октомври 1905 г.

¹⁷ Пак там

религиозен характер. Затова са заблуждаващи някои изказвания на Рудолф Щайнер, че науките и изкуствата дължат своето съществуване на течението на Каин. Това е само общо казано на фона на другите негови твърденията, в които се казва, че техният първоизточник са древните мистерии. Днес се смята, че те са се зародили постепенно от само себе си.

Влиянията на „женския“ елемент стигат и до емблематични „мъжки“ институции като тази на днешното Свободно масонство. Независимо, че разглежда Хирам, за когото легендата твърди, че е „син“ на самия Каин, като свой праотец, или архимасон, то все пак има „женски“ корени, заради което свободните масони казват:

„Всичко, което не възниква от разпространеното в света собствено знание, идва от господството на свещеническата „женска“ мъдрост в древността. Ние не искаме *просто да я усвоим*, а да започнем една нова спирала на съществуването. Сами трябва да внесем интуиция в мъжкото Каиново познание”.¹⁸

Това е едно наистина забележително изказване, което, макар и да не е напълно ясно и да не визира точен исторически момент и конкретно масонско подразделение, показва принципното желание на масонството да започне да си служи с познавателен духовен метод, който обаче не е собствен, а е на въоръжение при „противниците” – „женската” интуиция. Това е единствено легитимният духовен познавателен метод извън трите мистериини: ясновидство, ясновичуване и интуицията на по-високо ниво, който може да се използва от непосветени днес. Неговото посочване от Щайнер е неслучайно, макар и да е дискусийно приложението му от днешните „мъже”: масони и антропософи.

По въпроса Щайнер казва и следното:

„Вътре в тази култура, която ние сега трябва да разгледаме, свещеническият принцип е изразен в масонска терминология като женски принцип в духовната област, в онази духовна област, която е най-тясно свързана с културната еволюция. Управлението на свещениците е изразено чрез женския

¹⁸ Пак там

принцип. От друга страна, мъжкият принцип е всичко, което се *противопоставя на това свещеническо управление* – по такъв начин обаче, че този опонент трябва да се счита като най-свещеният, най-благородният, най-великият и най-духовният принцип в света, нищо по-малко. И така има два потока, с които трябва да боравим: един женски и един мъжки. Свободните масони възприемат Авел като представляващ женския поток, Каин – мъжкия”.¹⁹

И накрая ще кажем и това, че опиращите до телесното различия между потоците на Авел и Каин като основа на идеологическото и психологическото съперничество между тях не само че съществуват, но и трябва да бъдат пазени! Това повдига въпроса доколко допустим е преходът на платониците от едни тела в други, което е един вид „смесване”. Отговорът му би ни отклонил твърде много от темата, но ще бъде засегнат на друго място. Сега е достатъчно само да припомним до какво е довело едно такова старо „смесване”, или „брак”, случил се в древността и довел до появата на нова „раса от хора, която в публикуваните книги на Стария завет дори не се споменава, а е само загатната. Това е една раса, която не е видима за физическите очи. Нарича се „ракшаса“ на окултен език и е подобна на индуските „азури“. Състои се от демонични същества, които някога наистина са съществували и действали съблазняващо върху човешката раса, причинявайки падението ѝ. Това флиртуване на синовете Божи [авелитите] с дъщерите човешки [каинитите] произведе раса, която въздействаше особено съблазняващо върху туранците, членовете на четвъртата подраса на атлантите, и доведе до падението на човечеството.

... Тези ракшаси са били действителни същества, те наистина са съществували, активно са действали като съблазнители на човечеството. Те продължиха да влияят върху човешките желания до времето, когато Христос се воплоти в Исус от Назарет и самият принцип Буди започва да присъства на Земята в човешко тяло. И така, вие може да вярвате или не: това е от космическо значение, от значение, което се простира отвъд

¹⁹ Пак там, лекцията от 2 януари 1906 г.

земната сфера. Ненапразно Библията го описва така: „Христос слезе в преддверията на Ада“. Там Той не среща човешки същества – Той среща духовни същества. По този начин ракшаските същества бяха доведени до състояние на парализа и летаргия. Те същевременно бяха обуздани, така че бяха обездвижени. Това стана възможно благодарение на двустранно противопоставяне. То нямаше да бъде възможно без двете природи, съчетани в Исус от Назарет: от една страна старата природа на ученицата се човек, дълбоко свързан с физическото поле, който можеше да работи ефикасно на физическото поле и чрез силата си да го държи в равновесие, а от другата страна – самият Христос, Който беше чисто духовно същество. Това е космическият проблем, който лежи в основата на християнството. Нещо се случи по онова време в окултните сфери. Това бе изпъждането на неприятелите на човечеството, което има своето ехо в легендите за Антихрист, който е бил поставен във вериги, обаче отново ще се яви, ако отново не му се противопостави християнският принцип в неговата първична сила. Целият окултен стремеж на Средните векове беше насочен към това да не се допусне възстановяване на въздействието на ракшасите. Онези, чието виждане достига висшите полета, отдавна предвиждат, че моментът за това ще бъде краят на 19. в., преходът от 19. към 20. век”.²⁰

Соломон и Хирам

Разликите между теченията на Авел и Каин, водещи до конфликти и недобри чувства, проличават и във взаимоотношенията между техни други две водещи фигури: Соломон и легендарният строител на неговия храм Хирам. Първият е най-изтъкнатият сред потомците на Авел, а вторият – съответно на тези на Каин.

Същността и на двамата е свързана с тази на прародителите им, за единия от които – Каин, легендата разказва, че е рожба на един не много напреднал безименен Елохим, чиято мъдрост е съчетана с огън или страстно желание за познание, наследено от Старата Луна. Авел пък е създаване на един много напреднал Елохим – Яхве, у когото подобно желание не се открива по причина на вече

²⁰ Пак там, лекцията от 10 юни 1904 г.

наличната „спокойна и ясна мъдрост“, както казва Р. Щайнер. Оттук горещото желание на синовете на Каин за придобиване на мъдрост, съчетано с импулсивна природа, която е в състояние да запали ентусиазма на себеподобните. Така те получават страст към това, което Щайнер нарича „всички изкуства и науки: от течението Сет-Авел произлиза цялата просветлена набожност и мъдрост, на която (обаче) липсва ентусиазъм”.²¹

Последното има общо с това, че до времето на Четвъртата културна епоха „всички представители на Авеловото потекло са свещеници. Древната свещеническа мъдрост е интуитивната мъдрост, която някога бе работила в жената като сила на оплождане, а след това се преобрази на една по-висока степен като духовна мъдрост”.²²

Тази мъдрост обаче не може и не трябва да работи директно със земното, заради което преотстъпва това на потомците на Каин. По тази причина, за да съгради храма на своя Бог Яхве, Соломон извиква Хирам. „Той строи за цар Соломон, наследника на древната свещеническа мъдрост – за него, за Соломон, който употребява тази свещеническа мъдрост за външна власт. Така царствата като външни институции произлизат от господството на свещениците.”²³

²¹ Пак там, лекцията от 4 ноември 1905 г.

²² Пак там, лекцията от 23 октомври 1905 г.

²³ Пак там

Интересно е, че Щайнер изрично акцентира на външната красота на Соломон, която е качество на авелитите като цяло. Той бил божествено красив и при срещата си с него на Савската царица ѝ се сторило, че вижда „образ от злато и слонова кост”.²⁴ Сравнен е също със статуя от злато с ръце от слонова кост, красота, която е била известна и на старите майстори²⁵, които неведнъж я претворяват в произведенията си. Приведените примери показват това.

Красотата на Соломон обаче, както и допълващата я Божествена мъдрост, не му помагат и трябва да отстъпят на прагматизма на Хирам – това намира израз в избора (изневярата) на Савската царица да се свърже с него, а не със Соломон. Тя е „душата на човечеството – всеки женски характер в езотеричната терминология означава душата. Тя трябва да избере между просветлената набожност, която не се занимава със светските неща, и завладяващата Земята мъдрост, която се постига чрез надделяване над земните страсти и желания. Тя е представителка на истинската човешка душа, застанала между Хирам и Соломон и свързала себе си с Хирам през 4-та и 5-та епохи...”.²⁶ И влюбила се в „ясния му поглед”, тя избира Хирам пред Соломон. Той от своя страна е представен като интоксигиран, т.е. с неясно отправен към външния свят поглед.

Така Савската царица се превръща във втора Евридика – след тази на Орфей, която, също като нея, бидейки не исторически, а душевен образ, избира земното пред небесното. Но докато тя набързо „умира”, за да не се прероди никога повече на нея, Савската царица заживява нов живот – земният. Оттогава до днес. Орфей също е „интоксигиран” и предпочита духовния свят порез земния, в името на който умира.

²⁴ Пак там, лекцията от 15 май 1905 г.

²⁵ Според Щайнер мнозина от тях са ясновидци

²⁶ Щайнер, Р., Събр. съч. 93, лекцията от 4 ноември 1905 г.

„Сънят на Соломон”, картина от Лука Джордано (1650 – 1664)

В крайна сметка прагматизмът, водещ до материализъм, на потока на Хирам започва да играе все по-основна роля в световното развитие или, както казва Р. Щайнер „ние виждаме как през Четвъртата и Петата културни епохи този светски елемент все повече и повече се развива, като постепенно обхваща цялото историческо развитие, което излиза напълно на физическо равнище. И едновременно с този световен поток на материализма се развива личният елемент, егоизмът, който ще доведе до войната на всички против всички”.²⁷

През цялото това време свещеническият поток (на Соломон, Орфей и др., за чието съществуване светът днес дори не се подозира) става все по-малко актуален, за да се стигне до днешното състояние,

²⁷ Пак там

когато, ако отново цитираме Щайнер, не може да се обедини „със синовете на Каин; засега те остават *противници*”.²⁸ Той казва, че лично си е поставил задачата за това обединение, явно имайки предвид това на платониците и аристотелиците в края на 20. в., каквото обаче не е известно да е станало.

Рудолф Щайнер и Християн Розенкойц

Всички тези опиращи до телесното различия между теченията на Авел и Каин, както и на тези между Соломон и Хирам, напомнят на изложените по-горе различия между платониците и аристотелиците. Те също са телесни и също опират до отправените в различни посоки погледи – свещеническият „навътре” и светският „навън”. Последният доминира вече три хиляди години и особено последните петстотин, когато се ражда материализмът. Той е главната му, несъзнателна като цяло, цел, която след кулминацията му през 19. в. прераства в по-съзнателното намерение за одухотворяване през 20-и.

Появата на Христос преди 2000 години е част от това развитие и тя особено го стимулира в лицето на Хирам, който е роденият негов любим ученик Лазар. Той получава едно естествено посвещение от него, след което, отново прераждайки се през 15. в. като Християн Розенкойц, този път в напреднала възраст получава такова и от носителя на Свещения Граал Манес. Тогава той достига мислимо най-висшето – безсмъртието на физическото тяло.

Полученото директно посвещение от Христос по времето на Голгота обаче е без предварителна мистерийна подготовка, както и без намесата на каквито и да било мистерии, независимо от наличието на такива на много места в тогавашния цивилизован свят. Лазар-Хирам няма връзка с тях, каквато няма и в цялото си кармично минало. Според Щайнер той никога не е бил посвещаван в никакви мистерии, въпреки че е заслужавал. По този начин, в тон с мисията му, физическият му поглед не се е помрачавал с нищо духовно, което се запазва до момента, когато той получава *първото* си посвещение от родения за *първи* път на Земята Христос. Това е предварително заложено в „биографиите” им и е част от

²⁸ Пак там

преобръщането на световното развитие, при което „външното” става „вътрешно”, а „вътрешното” – „външно”, т.е. остава извън играта.

От своя страна водещият представител на аристотелическото течение – прероденият през 19. в. Рудолф Щайнер – изпъква с интелект по време на единствено мъжките си инкарнации, каквито само изглежда има и Хирам. От неговите известни общо 6 инкарнации всичките са мъжки. Можем да досетим, че те имат за цел именно изковаването на „мъжкия” мозък, на който се обляга интелектът.

Също като Хирам Щайнер никога не е посвещаван и в никакви езически мистерии. И за двамата е характерна огромната жажда за познания, наследена при Хирам от Каин и неговият изостанал познавателно Елохим-създател, а при Щайнер – от малкото му на брой инкарнации на Земята. Те започват едва по време на Третата Следатлантска културна епоха, което го прави една от най-младите и жадна за земни опитности души на Земята. Оттук и неслучайното му огромно желание (ентузиазъм) за познание, личащо в книгите му, комбинирано с огромната му физическа сила, с която става легендарен по време на първата си инкарнация като Енкиду. Тя е представена в първия исторически епос за Гилгамеш, когото той побеждава в битка.

За разлика от Хирам Щайнер не получава посвещение нито по времето на Христос, нито през това на Средновековието и Ренесанса, а чак в края на 19. в. Съвсем закономерно това става в розенкройцерските мистерии и неговият покровител е Християн Розенкройц, като по този начин сякаш „подобното познава подобно“ и става като него. После двамата, напълно въоръжени с всичкото познание на света, пристъпват към следващата си задача – да одухотворят човешката цивилизация, напълно материализирана по онова време. Това е равносилно на връщане обратно в бутилката на дух на *материализма*, освободен с тяхна помощ. За това помага създаденото Антропософското общество с неговата Школа за духовна наука, или иначе казано – за посвещения.

Съвсем закономерно през последните столетия от това развитие „женският” окултен елит липсва. Старите свещеници са отстъпили място на новите – розенкройцерските и антропософските. Както казахме, част от тях – платониците, не успяват да се инкарнират

през 19. и 20. в. поради физически причини. Щайнер дава доста информация за тях, докато за събратята им, останалите „еретици“ от манихейското братство, почти никаква. Те също липсват от поне 700 – 1000 години, откогато датират първите гонения на официалните Църкви срещу тях на територията на Тракия. Концентрирани върху езотеричното, външните им приноси през това време са незначителни или неизвестни на обществото, какъвто например е този на преродения през 10. в. Платон в лицето на слабо известната и с практически нищо не повлиялата тогавашния свят саксонска монахиня Розвита ²⁹ . Нейната инкарнация изглежда съвсем незначителна на фона на тази на Рудолф Щайнер като Тома Аквински, променила из основи световното мислене чрез създадената от него схоластична доктрина на Римокатолическата църква. Закономерно и съвсем „естествено“ изглежда и неговото посегателство над манихейските мистерии по онова време – тези на катарите във Франция от 13. в., които той обрича на смърт, описано в неговата „Сума Теология“. Това слага край на дългогодишните им мъки, на които са подложени от специално създадения за унищожението им негов Доминикански орден. Към него са приналежали и част от най-близките му сътрудници през 20. в.

След забиването на този пореден, този път последен „пирон“ в ковчега на Авел, той, подобно на този на Озирис – древноегипетският Яхве, е пуснат по течението на историята. За него днес не се знае нищо и днешната историческа наука даже не подозира за съществуването му. Отношенията с Каин са запазени само в рамките на „ненарушимия договор“, както го нарича Щайнер, за съвместна инкарнация в началото на така важния и решаващ за бъдещето на човешката цивилизация 20. век на аристотелиците и платониците. Тя обаче не става по описаните вече причини: твърде „женските“ характеристики на тялото на Шрьоер, свързани с неговата долна половина, която иначе е отличен извор на интуиции. Те обаче не пасват на интелектуалния елемент на времето с неговите „мъжки“, развити особено през последните пет столетия способности. Те задават интелектуалните стандарти на епохата.

²⁹ Розвита Гандерсхаймска (ок. 935 – ок. 973), немска поетеса, автор на религиозни и други произведения

Вследствие платониците остават в духовния свят, а аристотелиците осиротяват в земния. Светът става твърде мъжки. И хората на Щайнер, с подчертани практически и външни способности, не успяват да се справят с две неща: едното е външно и в него те имат по-големи способности, а другото – вътрешно, в което те са слаби. Първото е да накарат обществото да приеме идеята за нов Троичен социален ред, която обаче те дори не успяват да презентират по причини и на самото общество, отличаващо се с недостатъчна будност.

Вторият провал е по-простим и разбираем предвид липсата на естествени способности и опит в старите мистерии и това е опитът за основаване на функционираща система за мистериен обучение и посвещение в духовния свят, подобна на тази, през която преминава и Рудолф Щайнер – розенкройцерската. Опитът се проваля поради две причини – отново външна и вътрешна. Първата е преждевременната и неочаквана смърт на Щайнер, а втората е констатираната от него самият липса на достатъчен отклик от страна на антропософите. Така основаната в началото на 1924 г. Школа за Духовна наука или посвещения в духовния свят остава недоизградена и без посветител, каквото е състоянието ѝ днес – фасада с дори изчезнала мисъл за посвещения.

Така, без „женската” ръка на платониците, както и тази на авелитите въобще, надеждата за одухотворяване на човечеството през първата половина на 20. в. пропада. То *не* предлага условията за това, нито „мъжете” могат да направят нещо сами по-нататък. Все пак остава последната надежда – „здрависването”, или „бракът” в края века, съпроводен с появата на Троичния социален ред. Но това отново зависи от желанието на обществото да поеме в едната от двете посоки:

„През настъпващата епоха т.нар. цивилизован свят ще се изправи пред единствено следните *две алтернативи* – *едната е болшевизъм, а другата е Троичен социален ред!* Този, който не вижда наличието само на тези две възможности за задаващата се епоха, просто не разбира нищо от цялостния ход на събитията днес”.³⁰

³⁰ Щайнер, Р., Събр. съч. 199, лекцията от 7 август 1920 г.

Както се разбира, крайният срок, даден за налагането на Троичния ред, е един и същ с времето, в което трябва да се родят платониците – крайт на 20. век. И това отново, също както преди, зависи от тяхната „женска“ воля, този път да стане „мъжка“, но също и от тази на обществото като цяло. Останалата „еретическа“ воля напълно липсва както поради липсата на манихейското „женско“, свещеническо начало въобще през последните 700 – 1000 години, така и, както можем да предположим, поради традиционно враждебното му отношение към светската цивилизация. То е известно от запазените исторически сведения.

Тези три фактора са взаимосвързани и взаимообусловени: платоническият, манихейският и общественият, към които се добавя и аристотелическият и един пети, който също трябва да разгледаме накратко. Това са резултатите от Второто пришествие на Христос, започнало в етерния свят през 1933 г., които трябва да бъдат поне в някаква степен външно видяни. Става въпрос за провокираното от него естествено ясновиждање, което трябва да стане *обществено достояние*, какъвто е неговият смисъл. При това крайт на 20. в. е решаващ за това, за да не се стига до другия сценарий – езотерично, специализирано или мистерийно провокиране в малък кръг хора. Това обаче, както е известно, отново зависи от Троичния социален ред:

„Но ако чувството за срам, за което говорих вчера, възникне, с разбирането, че живеем в царството на празнословието, под което проблясва само един икономически империализъм, тогава ще започнем да призоваваме духа – невидим, но реален. Ще призоваваме познанието за духа, който говори за едно невидимо царство, царство, което не е от този свят, само в което Христовият импулс всъщност може да се установи. *Това може да стане само когато социалният ред стане тричленен, троичен*: икономиката се самоуправлява, държавната политика вече не е абсолютна и всепоглъщаща, а се занимава само с правната област, и духовният/културният живот е наистина свободен, означаващо, че може действително да се организира свободен духовен сектор”.³¹

³¹ Щайнер, Р., Събр. Съч. 196, лекцията от 20 февруари 1920 г.

Всичко това говори за взаимосвързаността на изброените пет фактора и особено на три от тях: Троичният ред, инкарнацията на платониците в „мъжки“ тела и ясновиждането на обществена основа. И трите опират до събитията в края 20. в., което става ясно и в следното ценно сведение:

„Тази е голямата опасност за епохата на Съзнателната душа. Това събитие (откровение на бъдещето, както го нарича Щайнер, което включва „новото явяване на етерния Христос“) все още би могло да се изпълни, *ако хората се обърнат към духовен живот преди началото на третото хилядолетие*. А както е известно, третото хилядолетие започва през 2000 год”.³²

Другият, „болшевишкият” вариант, е съзнателната цел на англо-американските окултни братства. Тя е „установяването на каста от господари на Запад и каста от икономически роби на изток от Рейн към Азия. Това не означава каста от роби в древногръцкия смисъл на думата, а каста от икономически роби, *организиран* по социалистически начин така, че да предприемат всевъзможни невъзможности в социалната структура, каквато тогава не трябва да бъде прилагана сред англоговорящите народи. Същността е в това англоговорящите народи да се превърнат в популация от господари на света”.³³ Става въпрос за една нова, натрапена на цяла Европа, а впоследствие и на целия свят, инспирирана от окултния Запад, извратена форма на социализъм, която да замени старата, също инспирирана някога от него, в Източна Европа. Тя, разбира се, е немислима за днешните антропософи – последните останали „мъже”, които само по инерция от доброто старо време крачат бодро напред.

³² Щайнер Р., Събр. съч. 182, лекцията от 9 октомври 1918 г.

³³ Щайнер, Р. Събр. съч. 186, лекцията от 1 декември 1918 г.

Редица факти от днешния изцяло „мъжки“ свят сочат към предсказаната от Щайнер „болшевишка“ действителност. Нейното възникване изпъква на фона на липсата на каквито и да било признаци за появата на Троичен ред, платоници в „мъжки“ тела, манихеи в „женски“ (или „мъжки“) такива или на поне някакви обществено разпознати ясновидски откровения от Христос. Вместо това е налице лееща се от медиите и заличваща целия свят манипулативна интелектуалност (това става особено силно в условията на Ковид и конфликт между Запада и Русия в Украйна), както и последните, напълно безпомощни антропософски аристотелически останки. Всичко във все по-централизиращият се по московски днешен Европейски съюз говори за „болшевизация“, ясно заявено дори върху показания по-долу, издаден от него в края на 20. в. плакат, както и видимо по явления като появилия се наскоро новосоциалистически манифест на Клаус Шваб „Ковид 19 – голямото нулиране“ (2020)³⁴ и „соцкоалицията“ за Приобщаващ капитализъм на сем. Ротшилд и Ватикана, основана през същата 2020 година³⁵. И трите, както и много други подобни, които ще

³⁴ Виж повече на адрес: <https://pogled.info/svetoven/za-prinuditelnoto-prerazpredelenie-na-sobstvenostta-pod-formata-na-golyamoto-nulirane.138510>

³⁵ Виж повече на адрес: https://fakti.bg/mnenia/627722-priobshtavashtiat-kapitalizam-na-rotshild-i-vatikana-ili-socializmat-s-novo-lice?fbclid=IwAR3rRbARPWvjKYssgO49IzQuUwGgN1FEX_nUttOCZLaO_ISavSovntgRJpc

изброим на друго място, ясно сочат в посоката на „болшеvizма“, в който място за „жени“.... няма!

Честита Баба Марта!

Приложение:

